



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 423/2016
21.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Драгише Ђорђевића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.Ђ. и др, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Ђ., адвоката Ж.Л., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу К 167/11 од 11.03.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 801/15 од 17.12.2015. године, у седници већа одржаној 21.04.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Ђ., адвоката Ж.Л., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу К 167/11 од 11.03.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 801/15 од 17.12.2015. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Ђ. у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу К 167/11 од 11.03.2015. године, поред осталих, окривљени Н.Ђ. је оглашен кривим да је извршио кривично дело убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. Кривичног законика, за које је осуђен на казну затвора у трајању од три године и шест месеци које ће се извршити након правноснажности пресуде и у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 07.09.2011. до 07.10.2011. године. Истом пресудом окривљени Н.Ђ., Ш.Д., и Ј.Н. су обавезани да суду плате судски паушал у износима од по 3.000,00 динара, као и да солидарно надокнаде трошкове кривичног поступка у износу од 90.000,00 динара, а све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења. Оштећени су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 801/15 од 17.12.2015. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног Н.Ђ., а пресуда Вишег суда у Крагујевцу К 167/11 од 11.03.2015. године у односу на окривљеног Н.Ђ. је потврђена, док је усвајањем жалби бранилаца окривљених Ј.Н. и Ш.Д. у односу на њих првостепена пресуда укинута и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против наведених пресуда, у делу у којем су исте постале правноснажне, захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Н.Ђ., адвокат Ж.Л., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде у односу на окривљеног Н.Ђ. и предмет врати првостепеном суду на поновну одлуку.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, оцењујући при томе законитост доказа који су предмет испитивања у смислу члана 604. ЗКП ("Службени гласник РС" бр. 72/11....55/14), нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводећи да су побијане пресуде засноване на доказима на којима се по закону не могу засновати, те у том смислу као незаконите доказе означава служену белешку ПУ Крагујевац од 27.08.2011. године, исказе сведока полицијских службеника Б.Г. и М.В. и записник о препознавању лица од 06.09.2011. године. Наиме, бранилац сматра да наведена службена белешка није законит доказ, будући да не представља ниједну доказну радњу прописану у одредбама чл. 85. до 187. ЗКП, при чему су се, по оцени браниоца, наведени сведоци у поступку изјашњавали у погледу оних чињеница које су као полицијски службеници сазнали „у примени својих овлашћења у смислу одредбе члана 226. став 1. тада важећег ЗКП“, односно изјашњавали су се о ономе што им је сведок малолетни Ј.П. саопштио приликом предузимања радње препознавања, због чега бранилац сматра да су искази тих сведока морали бити издвојени током поступка и на њима се није могла засновати пресуда. У вези записника о препознавању лица бранилац сматра да тај доказ није настао у кривичном поступку и та радња није доказно средство, јер је представљала проверу веродостојности исказа сведока, а сведоке је по тада важећем ЗКП могао да саслушава само суд.

По налажењу овог суда, службена белешка ПУ Крагујевац – Одељење криминалистичке полиције од 27.08.2011. године је сачињена на основу члана 225. ст. 1. и 2. тада важећег Законика о кривичном поступку, које одредбе су омогућавале органима унутрашњих послова да ради откривања учиниоца кривичног дела поред осталог у присуству одговорног лица изврше преглед одређених објеката и просторија и о томе сачине записник или службену белешку, што је управо и учињено у конкретном случају. Такође, предметни записник о препознавању лица од 06.09.2011. године сачињене у свему у складу са чланом 225. ст. 1. и 2. у вези члана 104. тада важећег Законика о кривичном поступку, јер су органи унутрашњих послова, у смислу наведених одредби закона, били овлашћени да ради откривања учиниоца кривичног дела предузму потребне мере у вези са утврђивањем истоветности лица и о томе саставе записник, како је то и учињено приликом сачињавања наведеног записника. Због изнетог неосновани су наводи из захтева браниоца окривљеног да су наведени докази незаконити и да се

нису могли користити у предметном поступку, будући да је, по налажењу овог суда, приликом сачињавања записника о препознавању лица и службене белешке, поступано по одредбама тада важећег Законика о кривичном поступку.

Што се тиче исказа сведока полицијских службеника Б.Г. и М.В., по оцени овог суда, ови сведоци се у својим исказима нису изјашњавали о својим оперативним сазнањима, већ су се изјашавали само на околности радње препознавања, односно зашто су критичном приликом вршили радњу препознавања учиниоца предметног кривичног дела, а то из разлога јер им је сведок Л.П. рекао да би евентуално могао да препозна учиниоца, па се и у овом случају ради о законито прибављеним доказима.

Имајући у виду све наведено, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљеног истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, налазећи да је изрека првостепене пресуде неразумљива, с обзиром на то да кривица окривљеног Н.Ђ. у изреци пресуде није описана у складу са Кривичним закоником који не познаје термин „евентуални умишљај“, већ у одредби члана 25. КЗ одређује садржину умишљаја.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, то је Врховни касациони суд, захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.**